

er det strandet, og jeg tror, vi til sidst kom til en Erkendelse af, at dette Forslag var saa vanskeligt at ordne, at man maatte lægge det til Side. Naar det nu kommer frem paa ny, ikke i sin fulde Skikkelse, men dog delvis, faar man det Indtryk — man kan ikke frigøre sig for det — at det fremkommer som en Slags Gift, som skal umuliggøre hele Skattelovforslaget. Jeg tror ogsaa, at det opfattes saaledes af en stor Del af Befolkningen, og jeg tror, at en saadan delvis Ordning af vore kommunale Forhold vilde bringe megen Forvirring ude omkring i alle Kommuner, idet den ene Kommune vilde faa en helt anden Basis for sin Skatteopkrævning end den anden Kommune. Vi have jo nu det gamle Formue- og Lejlighedsprincip i alle vore Landkommuner, men efter dette Forslag vil altsaa en Kommune kunne faa et Princip, medens en anden vil kunne følge et andet. Hvad den foreslaaede ny § 4 angaar, da er den for Landkommunernes Vedkommende ganske overflødig; thi vi have jo i mange, mange Aar i Landkommunerne haft Ret til at bestemme vore Vedtægter. Jeg mener, at selv om denne Paragraf ikke vedtages, har enhver Landkommune Ret til at vedtage saadanne Vedtægter, der ere i Overensstemmelse med Statsskattelovene. Det er ikke noget, som paa nogen som helst Maade er forbudt nu efter de bestaaende Forhold. Landkommunerne have jo efter den gamle Kommunallov af 1867 selv Ret til at bestemme deres Vedtægter. Disse Vedtægter kunne naturligvis underkendes af Amdsraadet, men det sker sjældnere. Og dersom altsaa en Sognekommune valgte at bruge Statsindkomstskattelovens Regler, vilde der under den bestaaende Ordning ikke være det allerringeste i Vejen derfor. Derfor er det, at hele Bestemmelsen i § 4 for Landkommunernes Vedkommende staar for mig som helt overflødig; der er ingen Grund til at lovgive om noget, som i Forvejen gælder. Men dernæst er der dertil knyttet den Bestemmelse, at i de Kommuner, hvor man vælger at benytte Statsskatteprincippet, skulle Skatteklager henvises til Overskattekommissionen og ikke til Amdsraadet. Dette vil jo bevirke, at der ikke er en eneste Landkommune i Landet, som vil indlade sig paa dette. Sogneraadene ere meget vel fornøjede med den Autoritet, de nu have at søge til med Skatteklager, nemlig Amdsraadet; der er sikkert ingen Landkommune, der vil beklage sig over det. Jeg kunde forstaa, om der var nogle

Skatteydere, der vilde beklage sig; men Sogneraadene, som selv vælge Amdsraadene, ere i Reglen meget vel tilfredse med dem. Naar man saa bestemmer, at dersom de anvende Statsindtægtsskattens Princip, skulle de gaa bort fra Amdsraadene og have en anden Autoritet at klage til, hvad gøre saa Sogneraadene? De foretage aldrig den Forandring. De ville undgaa at vedtage disse Vedtægter, fordi de selvfølgelig foretrække ikke at faa Overskattekommissionerne i Stedet for Amdsraadene.

Den næste Paragraf, den ny § 5, omhandler jo ikke alene Aktieselskaber, men alle Selskaber med begrænset Ansvar. Hvis denne Bestemmelse bliver vedtagen, vil det føre til en ligefrem dobbelt Beskatning af saadanne Selskaber. Lad mig faa Lov til at fremstille et Eksempel. Lad os tage en Kommune, hvor Skatteprocenten er 7; det er meget almindeligt i vore Købstæder. Der er nu en Mand, der har Part i en Virksomhed i denne By. Jeg forudsætter, at han har 1,000 Kroners Indtægt af denne sin Part, han kommer altsaa til at svare en Skat af 70 Kr. Bor han nu paa Landet, et Sted, hvor Skatteprocenten er 5, vil han atter der komme til at svare Skat af det samme Beløb, han bliver beskattet med $7 + 5$ pCt., altsaa dobbelt beskattet. Dersom derimod en enkelt Mand selv ejer sin Bedrift inde i Byen, men bor sammesteds som den anden, saa slipper han med 5 pCt., han slipper med at betale, hvor han bor. Det er erkendt, at alle disse Forslag aldeles ikke løse dette Spørgsmaal om at beskatte dem, der drive Næring, og som ikke bo paa det Sted, hvor de drive Næring, idet de, der drive Forretninger som Parthavere, blive overordentlig uheldig stillede i Konkurrencen med Enkeltmand, de komme til at svare næsten dobbelt saa meget i Skat, som naar Enkeltmand driver en Forretning i den og den By. Jeg tror derfor, at dette Spørgsmaal om Selskabers Beskatning ikke lader sig løse, uden at man kommer til en anden Ordning af, hvordan Skattebeløbet skal fordeles mellem Næringskommunen og Opholdskommunen.

I § 8 er der en Bestemmelse om, at der skal være Vedtægter, men i Slutningen slaas det fast, at disse Vedtægter skulle bygges paa Princippet om en Indtægtsskat. Vi have, som bekendt, Formue- og Lejlighedsskat paa Landet, og jeg tror ikke, at Landkommunerne holde af at komme bort derfra. Dette at bygge alle Kommuneskatter paa Renindtægten er noget, som man paa Landet har meget vanskeligt ved.